

[Finansministeren.]

pege på de store udgifter og udgiftsstigninger på undervisnings- og uddannelsesområdet, til universiteter, seminarier og gymnasier. Også dette er en investering i fremtidig indtægtsfremgang for samfundet, og for stærk tilbageholdenhed her vil komme os alle til skade i de kommende år.

Til imødegåelse af uforudsete udgifter er der kun afsat meget små reserver, 40 mill. kr. på driftsbudgettet og 30 mill. kr. til nye anlægsarbejder.

Ud over hvad jeg her har nævnt, er der på alle andre udgiftsposter en stigning på i alt 400 mill. kr. Her er vel ikke i snævrere forstand tale om lovbundne udgifter, men i hvert fald om vigtige offentlige opgaver, som det er meget vanskeligt at afvise. Jeg kan eksempelvis nævne, at der ligger en stigning på 90 mill. kr. til vor særforbrug og til statshospitalerne. Jeg tror alle i det høje ting er enige om, at vi her har at gøre med opgaver, som gennem mange år er forsømt, og der har tit nok i tinget lydt klage over, at der ikke skete mere på disse områder. Vi mener derfor, det er meget vanskeligt at holde mere tilbage end allerede sket.

Ud over de anlægsudgifter, jeg har nævnt, har der naturligvis på andre områder været stigninger for undervisningsvæsenets vedkommende. Her gælder den betragtning, som jeg allerede har fremsat. Man kan naturligvis for hver udgiftspost, som kan nævnes, diskutere, hvor langt man skal gå, eller hvor kraftigt man skal holde igen, men jeg kan sige, at vi både ved udarbejdelsen af finanslovsforslaget og ved gennemgangen af ændringsforslagene fra finansministeriets side har holdt overordentlig stærkt igen. Jeg har hørt kolleger sige, at der næppe ved nogen anden lejlighed er gennemført en så indgående drøftelse og været presset så stærkt for at holde udgifterne nede, som der er gjort ved denne lejlighed.

Vi har jo nogle gange rejst den tanke over for oppositionen, at man også fra den side måtte stille sine forslag til besparelser. Det kan vel ikke være rigtigt, når man fra oppositionens side ligesom undviger på dette punkt. Jeg vil gerne her citere, hvad det ærede medlem hr. Henry Christensen udtalte i formiddags. Jeg citerer efter det manuskript, som det ærede medlem har

været så venlig at stille til disposition. Det ærede medlem udtalte ifølge manuskriptet:

„Jeg ved, man vil sige som sædvanligt, at regeringen har udvist den yderste sparsommelighed, og er oppositionen ikke tilfreds, kan den stille sine forslag til yderligere besparelser.

Dette er naturligvis let, når det drejer sig om udgifter, over for hvilke der kan anlægges en helt principiel betragtning, således som socialistisk folkeparti gør, når de kan spare alle forsvarsudgifterne på samme måde, som de radikale kunne indtil 1957.

Men vi hævder jo ikke, at det almindeligvis drejer sig om opgavers løsninger, som vi er uenige om. Tværtimod drejer det sig i langt de fleste tilfælde om løsning af opgaver, som også vi — altså oppositionen — „synes er nyttige og rigtige opgaver“.

Jeg synes ikke, at man kan klare det med den betragtning, og jeg synes heller ikke, at vi stadig væk kan klare det med, at man fra oppositionens side generelt taler om besparelser, og navnlig kan vi ikke klare det dermed, når vi samtidig oplever det ene eksempel efter det andet på, at enkelte medlemmer fra oppositionens side, når talen er om konkrete ting, kræver øgede udgifter.

Vi har i dag i to spørgsmål her i det høje ting oplevet, at medlemmer har krævet øgede udgifter. Jeg havde den fornøjelse forleden aften at være til et møde, hvori også det ærede medlem hr. Foged deltog, og han bebrejdede mig, at jeg havde sagt nej til et par, ganske vist ikke store, men til et par udgifter, som han mente var berettigede. Ja, han bebrejdede mig oven i købet, at vi i finansministeriet ikke sendte nogle flere ændringsforslag frem til finansudvalget, så man dér kunne tage et skøn over, hvad der var nødvendigt eller ikke nødvendigt. Vi har tidligere oplevet, at man har krævet tilskud til en havn på Djursland. Vi har oplevet, at man her har krævet, at statsbanerne skulle bruge flere penge til investeringer o. s. v.

Jeg må sige til de herrer i oppositionen, at det er en uholdbar situation, og en situation, som ikke kan vedvare, at man blot generelt kræver besparelser uden at anvise, hvor de skal foretages, samtidig med at